

Prav tisti hip je tudi zapršalo po suhem listju tako glasno in šumno, da stvar res ni mogla biti brez nasledkov. V prvem trenutku, ko se je bil zbudil iz svoje dremote, je zrl za hip s plašnim pogledom krog sebe. A takoj nato se je že motala debela klobasa nenavadno hitro raz ploščo in izginila po-

lagoma vsa in brez sledu med hrastičkovimi koreninami.

Potem je pa upiralo popoldanje solnce svoje žarke neposredno na rujavo ploščo ter jo žgalo in belilo, da je bilo videti, kakor bi se na lahko, komaj vidno pretresal razgreti zrak nad njo. (Kónec.)

Narodna pesem.

Oh, povejte, ne tajite,
vi usmiljeni ljudjé!
Kam odšel je dragi z dóma?
Dejte, kje ga najdem, kje?

Če znabiti drugo ljubi,
name pa ne misli več . . . ?
Ne, ne, to pač ni resnično,
da mu nisem v čisli več.

Če je šel na temne góre,
pa jih prehodila bom,
in za njim globoke vóde
rada prebrodila bom.

Če je šel v dežele tuje
moje sreče verni drug,
kam naj idem, mi povejte!
Li na sever, li na jug?

Naj pusti domače kraje,
gre naj onostran zemljé,
v novi svet bom pohitela,
čez neznano mi morjé.

Morebiti položili
ste v zemljico ga hladnó?
Vi molčíte? Kaj tajíte?
Kaj me gledate mračnó?

Vsaj povejte, kje ga krije
črne zemlje grob temán,
da mu ga kropím s solzami,
da krasim ga dan na dan.

Zdénčan.

Pesem.

(Po národnem motivu.)

Kaj ste me po sili
možu zaročili,
starcu šestdesetih let?

Žénina denari
bili vam so mari;
sam denar še vam je svet.

Nehajte zdaj, mati,
nad menoj jokati,
kaj vam je solznó okó?

Mar se veselíte,
tisoče dobíte,
ker sešlò se je takó!

Očka ljubeznivi,
tisoč in dve njivi
ste dobili zame, ne?

Take pač kupčije
drug ne naredi je —
kaj če meni srce mrè!

Dam vam tožbe tihe,
dam vam srčne vzdihé,
svoje dajem vam gorjé!

Srčna ból se zabi,
a denar se rabi,
ker zdaj časi so slabí.

In zató dobila —
da bi vam zročíla —
od moža sem spet darí:

Dajem vam solzíce,
ki tekó na líce,
jadno dajem vam srcé!

Zdénčan